

DRUHÁ KAPITOLA

Vo chvíli, keď sa za Cecily a jej dvoma hroznými gardedámami zatvorili dvere, vyskočila som z pohovky a rýchlo som schovala svoj aj Cecilin ružový vejár do vrecka. Musela som tú trojicu sledovať, aby som zistila, čo sa deje a ako by som mohla pomôcť. Keby som sa zdržiavala veľmi blízko, riskovala by som, že ma tie dve matróny spoznajú. Preto som najskôr vyskočila na pohovku v salóniku a stúpala si na špičky, aby som cez vysoké okno vyzrela na ulicu. Hlboko vsadené okná v tvare diamantu mi síce obmedzovali výhľad, ale trojicu smerujúcu k stanovištu drožiek som rozpoznala.

Keď som zliezala z pohovky, všimla som si, že slúžka ma sleduje s dokorán otvorenými ústami. Pritisla som si prst na pery a podala jej šiling, aby som si kúpila jej mlčanlivosť. Táto transakcia ma nijako zvlášť nezdržala, napriek tomu sa mi zdalo, že to trvalo celú večnosť. Natiahla som si rukavičky a vyšla von. Našťastie práve včas, aby som videla, ako pohonič štvorkolesovej drožky pomáha nastúpiť drobnej postave vo

zvonovej sukni, s dvoma spoločníčkami za päťami. Snažila som sa vryť si do pamäti poznávaciu značku a ponáhľala som sa taktiež si zohnať odvoz.

Ďaleko som sa však nedostala.

Táto nešťastná chvíľka neopatrnosti znamenala, že som sa ocitla zoči-voči svojmu bratovi. Tomu staršiemu a zavalitejšiemu. Mycroftovi.

Vrazili sme do seba a tuším nás to prekvapilo oboch rovnako. Asi som nahlas vykrikla. On vydal taký zvuk, ani čoby mu niekto uštedril poriadnu ranu do vzorovanej zamatovej vesty. Všetko sa zomlelo naraz, takže si neviem dobre vybaviť, kto sa pohol prvý, či ma chytil za lakeť, skôr než som ho z celej sily koplá do píšťaľy. Viem len to, že som sa v jeho zovretí krútila ako úhor, a ešte si vybavujem, že som mu poriadne dupla na bezchybne naleštenú koženú topánku, načo som sa mu vytrhla a ufrnkla bez toho, aby som musela siahnúť po dýke.

Keby to bol Sherlock, s najväčšou pravdepodobnosťou by som neunikla, ale pri Mycroftovi to nebol problém. Počula som, ako za mnou funí, a po pár krokoch zahulákal na celé kolo: „Zastavte to dievča!“

Ja som zároveň s ním zvrieskla: „Ten muž ma obchytával!“ Bolo to také šokujúce obvinenie, že to medzi prizeraúcimi sa pobúrene zašumelo a všetci sa s krikom a nevraživými pohľadmi obrátili k Mycroftovi. Ja som medzitým kľučkovala medzi sukňami a mužskými laktami, až som sa znovu dostala k dámskym toaletám. Bleskurýchlo som prebehla okolo zariadenca s historkou, že som si niečo zabudla, a vpadla som do skrytej

svätyne tohto úžasného zariadenia, kde som zastihla slúžku pri snahe potlačiť nevyhnutný zápach rozprašovaním parfumu.

„Zmizni!“ vyštekla som.

Bez slova sa vzdialila.

Kým Mycroft stihol objasniť celú situáciu a zavolať strážnika – predpokladala som, že to tak bolo –, zmizla som cez zadné okno, ale už nie ako študentka. Bez klobúka, rukavičiek a okuliarov som odrazu ničím nepripomínala predošlé nevýrazné stvorenie, a to najmä vďaka veľkému farebnému šálu s indickým vzorom. Podobné užitočné veci nosievam vo výstrihu pre prípad núdze – a tiež preto, aby môj hrudník vyzeral plnší, než je v skutočnosti. S odhalenými rukami a hlavou omotanou šalom ako pohan, siahajúcim až po zem, som vošla do podzemnej železnice a bezpečne sa vrátila naspäť do kancelárie doktora Ragostina.

Nikto zo služobníctva nepostrehol môj príchod, keďže výstredný kostým ma prinútil vyhnúť sa prednému vchodu. Radšej som stlačila výstupok schovaný v drevenom zdobení, ktoré sa vinulo okolo kamennej fasády domu farby dobre prepečeného medovníka. Zboku som otvorila tajné dvere a vošla priamo do zamknutej vnútornej izby, súkromnej kancelárie doktora Ragostina. Mala som šťastie, že tento úkryt predtým používalo špiritistické médium (bol to zloduch, ale to je iný príbeh) na svoje seansy. Preto sa v miestnosti za knižnicou nachádzali skryté dvere vedúce na ulicu a tiež malá tajná komôrka, kde som schovávala svoje oblečenie určené na maskovanie.

Odhodila som bohémsky šál, rozsvietila plynovú lampu a rozvalila sa na pohovku s kvetovaným čalúnením. Na tvári sa mi usadila našťavaná grimasa. Hnevala som sa na seba. Stačilo dávať väčší pozor a nemusela som sa s Mycroftom vôbec stretnúť. Nielenže som sa strápnila (zatiaľ som si nedokázala vychutnať radosť z toho, že aj ja som dostala do problémov *jeho*), ešte som sa aj obrala o možnosť sledovať lady Cecily a zistiť, čo ju trápi.

Z hlavy mi vyšumelo aj číslo drožky, do ktorej nastúpila, zrejme to bol dôsledok potýčky. Zostala som bez indícií, teda až na ten zvláštny vejár, ktorý mi teraz ležal v lone. Nebyť tohto žiarivo ružového artefaktu, asi by som ani neverila, že sa to naozaj udialo.

Držala som vejár oproti svetlu a prezerala si ho. Potom som z výstrihu vytiahla lupu a skúmala ho ešte dôkladnejšie. Dúfala som, že nájdem nejakú poznámku alebo odkaz, ale na dvoch jednoduchých lištách z lacného dreva nebol ani škrabaneč, nebol tam napísaný nijaký text, vyrytý nijaký znak. Jemná ružová skladaná priesvitka s ozdobným šachovnicovým motívom bola neporušená, rovnako ako okraje vejára s ľahulinkým perím, s veľkou pravdepodobnosťou vytrhaným nejakou obyčajnej dedinskej husi a nafarbeným naružovo. Nevidela som na ňom nijaké znaky, medzi papierom a lištami nebolo nič vsunuté, nenašla som nijakú skrytú priehradku, skrátka nič zaujímavé.

Márnosť šedivá! Keby aspoň...

Dočerta s Mycroftom. Dočerta s mojimi bratmi.